

Fárasztó utazást követően érkeztem meg a Tisza mellé. Hosszú volt az út a leghűségesebb várostól Petőfi és Juhász Gyula szőke folyójához. Véget ért a tanév, jövő ilyenkorra már az érettségien is túl leszek. A tanév végét osztálykirándulással fejeztük be, de ez valahogy nem volt olyan jó, mint a korábbi években. Állandóan rohanásban voltunk, busszal utaztunk egyik látnivalótól a másikig. Késő este érkezünk a diákszállókra, másnap korán reggel indultunk tovább, reggeli is csak útközben volt. A mosakodás – tisztálkodás is nagyon kényelmetlen volt, állandó tolongás volt a zuhanyozó ill a WC előtt. Kicsit hanyagoltam is a tisztálkodást, bár nem tudom mi lett volna, ha menstruáltam volna ezidő alatt.

Így történt meg az, hogy már harmadik napja nem kakiltam; nem emlékszem, hogy kisiskolás korom óta volt-e ilyen helyzet. Tegnap késő este érkeztem haza, ma korán reggel indulás. Annyira fáradt voltam, hogy nem kérdeztem meg anyutól, hogy mit tegyek, ma pedig rohanás a buszpályaudvarra, irány a Tisza, ahol nagynénémnél kezdem meg a nyaralást.

Eszter néni /aki még nincs negyven éves/ egy kedves kis faluban lakik, s a közeli városban dolgozik középiskolai tanárként, biológia-angol szakon. Tulajdonképpen már most nekikezdek az angol érettségire való felkészülésnek, úgy beszéltek meg, hogy majd angolul is társalgunk, hogy minél jobban belejőjünk a nyelvbe.

Már csaknem dél volt, mire megérkeztem a közeli városba, itt Eszter néni várt, és kocsival vitt tovább. Nagyon lassúnak tűnt számomra a haladás; útközben elég sokat ittam a meleg miatt, és most már pisilnem is kellene, illetve kellemetlenül telnek éreztem magam a három napja tartó székrekedés miatt. Alig várom már, hogy megérkezzünk. Örökkévalóságig telt, mire megálltunk a ház előtt, további ólmos percekbe, míg az autóval beálltunk kertbe, majd a csomagjaimmal bementünk a házba. Csak bedobtam a sporttáskámat a szobámba, és máris rohantam a mosdóba. Majdnem hogy kifogyhatatlanul jött belőlem a pisi, majd ezt követően próbáltam kakilni is, de akár hogy erőlködtem, végül eredménytelenül álltam fel. Reméltem, hogy most már bármelyik percben megkönnyebbülök, ezért kicsit tornáztattam a hasam, hogy induljon meg egy kis bélmozgás, de nem jött össze. Visszamenve a szobába Eszter néninek is feltűnt, hogy bakfis módjára izgek-mozgok, rákérdezett, hogy jól érzem-e magam, vagy történt-e valami, mert korábban mindig szerettem itt lenni, és Eszter nénivel is jól kijöttem. Eszter néni, aki egyébként anyunak a húga, és anyuhoz hasonlóan kedves, és nagyon megbízok benne, felajánlotta, hogy segítségemre lesz. Kicsit feszengve, de elmondtam problémámat. Mondta, hogy üljek vissza a WC-re, addig telefonon felhívja patikus szomszédnőjét, hogy mi legyen? Pár perces erőlködés után bementem Eszter néni szobájába, már javában telefonált, és csak a beszélgetés végét kaptam el, hogy „... jó, akkor hozzál kúpot, szerintem elegendő lesz ..., de ahogy gondolod...” és letette a kagylót.

Egy óra múlva bezár a patika, és Éva, a szomszéd házban lakó gyógyszerésznő majd hoz egy kúpot, és akkor megoldódik a problémám – vigasztalt Eszter néni.

Éva tavaly vette meg a mellettünk levő házat, amikor elvált férjétől, és a velem nagyjából egykorú lányával költöztek ide. Meglátod majd, nagyon jól eltöltitek az időt Krisztivel, Éva lányával. Ő is angolos osztályba jár a gimiben, ha nem leszek itthon délelőttönként, akkor addig vele társalogsz majd.

Végre láttuk, hogy hazaérkezett Éva néni, átmentünk hozzájuk, gyors bemutatkozás történt. Kriszti is pár pillanat múlva felbukkant, neki is bemutatott Éva néni. Rögtön a tárgyra tértünk, Éva néni megkérdezte, hogy mikor kakiltam utoljára, ill hogy gyakran szokott-e szorulásom lenni? Sajnos már negyedik napja küszködök, egyébként eddig minden reggel volt székletem, csak ez a fránya kirándulás zavarta meg ily nagyon a ritmusomat.

- Rendben van, akkor remélhetőleg megteszi egy glicerines kúp is – mondta Éva néni. Told le a nadrágodat és a bugyidat, térdelj le a szék elé, és hasalj rá az ülőkére! - kért kedvesen Éva.

Éva néni és Kriszti is nagyon szimpatikus, mégis kissé zavarban éreztem magam, annak ellenére hogy csak mi nők voltunk a házban.

- Kicsit tedd széjjelebb a térdeidet! - és ezzel széthúzta a fenekem.

Egy hűvös anyag ért a végbélnyílásomhoz, reflexesen összerándult a záróizmom, de Éva csak annyit mondott, hogy lazítsd el magad, majd óvatos mozdulatokkal kezdte benyomni a kúpot. Éreztem, hogy ujjával túlnyomta a záróizmon, egy kis csípős érzés a végbelemben, és máris

kakilási ingerem volt. Felhúztam a bugyimat és a nadrágomat, tanácstalanul körülnéztem, de Éva mondta, hogy nyugodtan menjek haza, annyi idő kell, hogy kissé megolvadjon a kúp.

Alig vártam már, hogy Eszter néni is elbúcsúzzon, sietős léptekkel diktáltam az iramot hazafelé. Eszti néni kinyitotta a kaput, majd a ház ajtaját, én pedig ismét gyorsan ráültem a kagylóra. Erős kakilási ingerem volt, rögtön könnyítettem is magamon, de csak a kúp csúszott ki, melynek egyrésze megolvadt. Próbáltam erőlködni, de semmi eredmény. Negyed óra múlva feladtam, bementem Eszti nénihez, és könnyezve mondtam, hogy most sem sikerült. Nagyon kétségbe estem, hogy mi lesz ezután, de Eszti megnyugtatót, megoldjuk a problémát. Áttelefonált Évának, hogy sajnos nem volt elegendő a kúp.

Úgy vettem ki a beszélgetésből, hogy Éva és Kriszti átjönnek, de fogalmam sem volt arról, hogyan tovább. Éva kezében egy patikás szatyor volt, elővett egy papírdobozt, melyre egy körte formájú, hosszú szárú alakzat volt nyomtatva, meg egy kis fehér téglét.

- Most ketten elvonulunk a mosdóba, adok egy beöntést!

Örültem annak, hogy most legalább közönségmentesen folytatódna a dolgok. Odaát sem hangzott el semmi élcelődés, vagy megjegyzés, csak kissé váratlan és szokatlan volt számomra, hogy hirtelen a „társaság középpontja” lettem. Azután kezdtem továbbgondolkodni, hogy mi is lehet az a beöntés, mert ilyenben még biztos nem volt részem, illetve lassan kezdett összeállni a kép, ahogy odabent Éva néni az előkészületek közben elmagyarázta, hogy ezt a ballont kellemes hőmérsékletű vízzel tölti meg, majd a ráhelyezett toldalékcsővel a végbelembe nyomja a folyadékot. Egyrészt ez majd fellazítja a torlaszként szolgáló széklettrögöt, illetve a folyadék önmagában kakilási ingert okoz. Rányomta a ballontra a csövet, és megkért, hogy vetkőzzek le, a pólót azt magamon hagyhatom. Úgy voltam, hogy törtéjen bármi is, csak legyen vége szorult helyzetemnek. Kis terpeszben megint le kellett térdelnem, de most a padlóra kellett hajolnom. Éva mondta, hogy bekenni a végbélnyílásomat egy kis vazelinnel, majd bevezeti a csövet.

- Ne ijedj meg, most nyomom majd a vizet! - és éreztem, hogy hirtelen székelési ingerem támadt, és valami kis feszülést okozva a végbelemnél szétárad bennem. Összeszorította a fenekem, kihúzta a csövet, és még így előre hajlott testtartásomnál elmagyarázta, hogy jól szorítsam össze a popsimat, úgy üljek rá a kagylóra, de lehetőség szerint egy pár percig tartsam vissza a bentlevőségeket. Arra is felkészített, hogy legalább félórát még maradjak itt a közelben, és ha bármit is érzek, azt a kagylóba engedjem ki, elkerülendő a meglepetéseket. Ha pedig már teljesen végeztem, akkor alaposan zuhanyozzak le, ne sajnáljam a tusfürdőt! - hangzott a végső tanács.

- Könnyű ezt mondani ! - gondoltam magamban a visszatartást illetően, ez nagyon erős az inger.

Éva néni ezzel diszkréten magamra hagyott, becsukta az ajtót, és kiment Eszterhez és Krisztihez beszélgetni. Igyekeztem tartani magam az instrukciókhoz, de ilyenkor minden pillanat hosszú perceknek tűnt. Végül már nem bírtam magamban tartani a dolgokat, és hangos robajjal megindult az áradat. De legalább megkönnyebbültem ! Úgy éreztem, hogy minden kijött belőlem, és orrfacsaró szag terjengett itt a fürdőben. Kinyitottam a szellőzőablakot, de ez a kis mozgás újabb ingert okozott, és újabb adag jött ki belőlem. Szorgalmasan nyomkodtam az öblítőgombot, de még így is tisztíthatom a végén a kagylót. Szerencsére Eszti néni eléggé tisztaságszerető, így idebent van mindenféle tisztító-fertőtlenítő szer. Mikor már úgy éreztem, hogy teljesen kiürültem, elkezdtem zuhanyozni, de még mindig volt bennem egy kis maradék. Szerencse, hogy a fürdőszobában van a WC is, nem kell ingáznom a két helység között, mint odahaza a panellakásban.

Befejeztem a zuhanyozást, száradás közben rendet raktam magam mögött, majd visszamentem a többiekhez. Úgy éreztem magam, mintha kimostak volna. Végeredményben ez történt velem.

Eszter néni magához ölelt, mondtam neki, hogy most már minden rendben. Könnyű vacsorát készítettek, míg odabent voltam, és most a vendégekkel együtt asztalhoz ültünk, és étkeztünk. Szerencsére megpróbáltatásaim véget értek, és nem is hozták szóba, mint tették volna a zalai komáék.

Úgy beszéltek meg, hogy délelőttönként Krisztivel tanuljuk az angolt, mert Eszti néninek be kell járni az iskolába, és velünk majd délután foglalkozik. Nemsokára befejeztük a vacsorát, Kriszti és Éva is hamarosan hazament. Kipakoltam a bőröndömet, megágyaztam, hálóinget vettem fel, majd pisilést és fogmosást követően nyugovóra tértem. Kimerülten feküdtem le, és pillanatok alatt elaludtam.

Felébredést követően felvettem a szabadidőruhámat, pisiltem, majd a konyhába mentem, ahol Eszti

néni már a reggelit terítette. Étkeztünk, majd Eszti néni elment dolgozni. Lezuhanyoztam, majd angolkönyveimmel átmentem Krisztihez tanulni.

Így ment ez napokon keresztül, felváltva jártunk át egymáshoz délelőttönként, délután pedig Eszter néni tanított bennünket. Krisztiéknek van DVD lejátszójuk is, ill rengeteg DVD lemezük is, ezért sok filmet néztünk meg úgy, hogy az eredeti angol hangot hallgattuk, és próbáltuk meg kitalálni mit is mondtak, ill angol feliratozással néztük vissza. Amellett, hogy nagyon hasznos ez a nyelvtanulás szempontjából, több filmnek volt mélyebb lélektani mondanivalója is, ezt Krisztivel sokszor átbeszéltük. Nagyon értelmes lány ez a Kriszti, és érzélemlilága is nagyon gazdag. Emellett a világ dolgairól is rendszeresen elbeszélgettünk, meg a fiúkról is. Bár egyikünknek sem volt még semmi komoly kapcsolata, kézsimogatásnál és puszinál tovább eddig nem jutottak a fiúk.

Már vagy két hete voltam itt, amikor egyik este Kriszti belázasodott, hányt is, nagyon rosszul volt. Kihívták az orvosi ügyeletet, kapott valami lázcsillapító és hányáscsillapító injekciót. Az orvos azt mondta, hogy csak egy egyszerű vírusfertőzés, pár nap alatt rendbejön, addig is tea, keksz, és főtt krumpli. Éva néni áttelefonált, megkért, hogy délelőttönként menjek át Krisztihez, ha nem okoz gondot.

Szívesen segíték neki, egyébként nagyon jó barátnők lettünk ezen rövid idő alatt.

Korán reggel mentem át, Éva néni arra kért, hogy ügyeljek arra, megfelelő mennyiségű teát igyon Kriszti, nehogy kiszáradjon. Majd többször felhív bennünket a patikából, hogy minden rendben van-e, s ezzel elsietett.

Kriszti nagyon sápadt és bágyadt volt, nagyon kimerítette az éjjeli láz, többször elszundított. Még alig telt el egy óra, hogy Éva néni elment, amikor Kriszti mondta, hogy ismét lázas, én is nagyon forrónak éreztem bőrét, és sápadtsága kiemelte lázas arcpírját. Hóna alá dugta digitális lázmérőjét, majd pár pillanat múlva csipogást hallottunk, és döbbsenten olvastuk le, hogy 39 fok feletti láza van. Körülnéztem az ágya mellett, merre van lázcsillapító, de hányingere miatt arra kért, hogy lázcsillapító kúpot hozzak neki a hűtőszekrényből, mert örül, hogyha a tea megmarad benne, most semmilyen tablettát nem tudna lenyelni. Átmentem a konyhába a hűtőhöz, a vajtartó fedelét felhajtva megtaláltam a Germicid kúpot, egy doboz glicerines kúp mellett. Kivettem egy Germicidet, majd tanácstalanul visszamentem Krisztihez. Miközben zavartan leültem ágya szélére, kitakarózt, és felhúzta hálóingét, mely alatt nem volt semmi. Kitárta combjait, és megkért, hogy nyomjam a fenekébe a kúpot. Kezem kicsit remegett, ahogy kicsomagoltam a kúpot, eddig még ilyen részleteiben nem láttam az emberi testet, a biológia könyvekben is csak felületes, vázlatos ábrákkal találkoztam. Puncija rózsásan csillogott, miközben felderengett bennem, hogy akkor a két nagyajak között vannak a kisajkak, ill felül a csikló; magamnál ismerem a zuhanyozáskor tapintottak alapján, de más lányt még nem láttam így közelről. Közben Kriszti kezeivel széthúzta fenekét, én pedig bizonytalanul közelítettem a kúpot végbélnyílásához. Kriszti próbálta oldani zavaromat és gátlásaimat, hogy most kiegyenlíthetek, a múltkor ő is látta a fenekemet, amikor kaptam a kúpot.

Persze akkor annyi bajom volt, meg olyan testhelyzetben is voltam, hogy nem láthattam, hogy ki mit vesz észre rajtam, egyébként is teljesen elfeledkeztem már erről a kissé kellemetlen intermezzóról.

Benyomtam a kúpot, de ahogy elvettem a kezem a kúpról, máris rugalmasan visszalendült, és visszacsúszott a kezembe. Kriszti elmagyarázta, hogy kicsit túl kell nyomni a záróizmon, akkor marad biztonsággal bent. Illetve – ahogy ezt egyszer kisbabára vigyázva megtanulta, kisdedednél még összeszorítva kell tartani a feneküket, nehogy a kakilási inger miatt kinyomja a kúpot a baba. De ő segítség nélkül is magában tudja tartani, ezzel visszahúzta a hálóinget, betakarózt, és a nyári meleg ellenére didergett a láztól a takaró alatt.

Bár én nem vagyok lázas, de ennek ellenére kipirult az arcom, lányos zavaromban az elmúlt percekben történetektől. Valószínűleg eme zavartságomnak köszönhető az, hogy anélkül hogy belegondoltam volna, megkérdeztem, hogy beöntést is kaptál már? Későn jöttem rá, hogy talán ezt nem kellett volna megkérdeznem.

De Kriszti elmondta, hogy kislány korában szorulásos volt, és elfordult, hogy néha csak beöntésre tudott kakilni, de szerencsére kinőtte a székrekedést. Miközben elmerengtem, egy félpercnyi szünet után váratlanul tovább beszélt Kriszti, és elmondta, hogy tavaly -még a régi lakásukban- volt

egyszer szorulásos alkalom, és a néhány napos kínlódás után úgy döntött, hogy magának ad beöntést, mivel Éva néni éppen kórházban volt akkor, balesetből kifolyólag.

- És milyen volt? - kérdeztem naivan.

- Nagyon kelletlenül álltam neki, mert a glicerines kúp nem hozott sikert, és gyermekkoromból nem éppen kellemes emlékek maradtak meg bennem. De végül egyáltalán nem volt rossz, mert én magam tudtam szabályozni a beadás mértékét. A fürdőszobában egy kis víz mellément, de lényeges baleset nem történt, és megoldódott székrekedésem, és azóta sem volt szorulásom ezt követően.

Ideje volt, hogy visszamérjük testhőmérsékletét, megért, hogy hozzam ide az asztalkáról a digitális hőmérőt. Közben kitakarózott, ismét felhúzta a hálóingét, és megkért, hogy a popsijában mérjem meg a hőmérsékletet; majd ha kisbabám lesz, akkor annak is így kell hőmérsékletet mérni, most legalább nyugodt körülmények között gyakorolhatom – oldotta tévovázásomat Kriszti. Miközben tartottam a hőmérőt, mesélni kezdett, hogy annak ellenére, hogy szerencsére már nem szorulásos, de szokott magának beöntést adni, ez egy kellemes dolog, ha megfelelően végzik. Megkért arra, hogy ez a dolog maradjon köztünk, mert bár mamájával nagyon jó kapcsolatban van, de ezt még neki sem merte elmondani. Lehet, hogy velem is csak a lázas állapot okozta enyhe gondolkodási zavar miatt osztotta meg ezen titkán, remélhetőleg nem lesz kellemetlenség ebből a későbbiekben.

Csipogott a lázmérő, és még ha levonom a fél fokot, akkor is bőven 38 fok felett volt a láza. Kriszti azt mondta, hogy akkor most hűtőfürdővel próbálkozunk tovább. Bekísértem a fürdőszobába, míg testmeleg vízzel teleengedtem a kádat, addig kibújt hálóingéből, és ráült a kagylóra pisilni. Nem mertem felé pillantani, míg végzi a rutin teendőit. Majd belépett a kádba, és beleült a vízbe. Normál körülmények között kellemes hőmérsékletű lenne a fürdővíz, de láza miatt megborzongott, libabőrös lett, mellbimbói fázósan meredtek előre. Hozzám hasonlóan Kriszti is helyes, karcsú leányzó, arányos testfelépítéssel, mindkettőnk után megfordulnak a fiúk.

A kádban kényelmesen hátradőlt, és amennyire a kád szélessége engedte, felhúzott térdeit kissé széttárta, s ahogy emelkedett a víz szintje, úgy simogatták és hűtötték punciját az apró hullámok, majd végül mindent elborított a víz. Vagy ha folytatni szeretném a költői képet, akkor a fövényes partot lepte el.

Bár lehet, hogy nálam kezdődik a lázálom, Kriszti tovább mesélt intim tevékenységeiről, elmondta, hogy a zuhanyrózsát lecsavarva a hosszabbító csőről, enyhe vízsugárral nemcsak a csiklóját szokta masszírozni, hanem a popsiját is. Már az is kellemes, ahogy a záróizmot érinti az áramlás, és az sem baj, ha esetleg kissé erősebb fokozatnál a végbelébe is kerül víz, de ilyenkor már annyi vizet szokott beengedni, mint egy beöntésnél, és akkor az ki is ürül. Persze ezt nem kakilás előtt kell megtenni.

Fokozatosan hideg vizet engedünk a kádba, és Kriszti láza elmúlt. Leengedte a vizet, kilépett, s míg törülközött, megkérdezte, nincs-e kedvem zuhanyozni? Részben a nyári meleg, részben pedig az elhangzottak miatt igen csak megizzadtam, ezért bólintottam, és kibújva ruháimból a zuhany alá álltam.

- Akkor most már a kúp és az egymás előtti fürdés tekintetében is egálban vagyunk. - mondtam mosolyogva.

Zuhanyozás közben beszélgettünk még egy keveset, de nekem nem voltak ilyen titkaim, mint Krisztinek. Ahogy tusfürdővel mostam testemet, mellbimbóim kissé megfeszültek, és puncimnál is valami szokatlant éreztem egy pár pillanatig, de szerencsére semmi nem látszott rajtam. Egyébként is Kriszti végig a szemembe nézett, míg beszélgettünk. Nem vette vissza a hálóingét, megvárta míg megtörülközöm, felöltözöm, és meztelenül kísért ki; a szobájában bugyit, pólót, és szabadidőruhát vett fel.

Megkért, hogy a ma elhangzottakról senkinek se beszéljek, még Éva néninek és Eszter néninek sem. Biztosítottam diszkréciómról, nyomatéku megpusziltuk egymás arcát.

A popsiban történő hőmérőzéssel kapcsolatban mesélte Kriszti, hogy egyszer közterületen hagytak el egy lánycsecsemőt, aki már kissé kihűlt állapotban volt, mikor kórházba szállították. Persze ez a hír a kereskedelmi TV csatornák híradójának főcíme volt, és az egyikük volt annyira tapintatlan, hogy azt a momentumot adták le adásba, amikor a kislány testhőmérsékletét a végbelében méri a nővér. A háton fekvő lánycsecsemőnek természetesen teljes terjedelmében látszott puncija és gát tájéka is, a nővér keze semmi lényegeset nem takart el. Jellemző a mentalitásukra, hogy semmibe

vették a lányka személyiségi jogait, aki életkoránál és kiszolgáltatottságánál fogva tehetetlen volt. Nekem olyan típusú kellemetlen élményem volt ezzel kapcsolatban, hogy a családi fényképtárban volt egy fotó, mely 6 hónapos koromban, fürdetés után készült. Egy családi összejövetel során elővettük az albumot, és a zalai komáék nem hagyták szó nélkül, amikor megpillantották. Hogy már akkor is milyen jól széttártam a lábam..., meg hogy szőrtelenítem-e a puncimat, mert így jobban néz ki..., stb. Annyira bántó volt, hogy visszamentem a saját szobámba, és nem is köszöntem el tőlük, megvártam, míg elmennek.

Kb két évvel azelőtt, amikor náluk voltuk, akkor Laci unokatestvéremről volt hasonló témájú kép, amit diszkréten továbblapoztam, nem kérdeztem meg tőle, hogy még most csak egy kis nokedlid van, vagy hatalmas répád?..., meg hogy körülméltetted-e már magad?..., stb.

A későbbi kellemetlen helyzetet megelőzendő ezt a meztelen képemet kivettem az albumból, és saját fiókomban helyeztem biztonságban. Úgy határoztam akkor, hogy csak olyan személynek mutatom meg a képet, aki előtt egyébként is mutatkoznék meztelenül.

A délelőtti folyamán Éva néni telefonált, s megnyugtattuk, hogy már jobban van Kriszti, de sok pihenést igényel. Délben átjött Eszter néni, és itt készített nekünk egy kis erőlevest, majd ebéd után Kriszti ledőlt aludni, eléggé kimerítő ez a betegség. Míg szundikált, addig egy könyvet emeltem le az egyik polcra, és azt olvastam, majd később, amikor felébredt beszélgettünk még a világ dolgairól. Éva néni kicsit korábban ért haza, és megkönnyebbülten fogadta, hogy Kriszti már jobban van, délután kis hőemelkedése volt csak, nem lázasodott be. Megkért arra, hogyha lehetséges, és nem okoz problémát a számomra, akkor holnap délelőtti is jöjjen át. Felmentem Krisztihez elköszönni, puszítás közben annyit mondott nekem, hogy holnap majd lesz egy kis meglepetés. Nem is tulajdonítottam ennek semmi jelentőséget, úgy gondoltam, biztos ad valami sütemény különlegességet, mert a könyvespolcokon több szakács-cukrász kiadvány volt, és az egyik témánk az édességekről szólt, amikor az osztálykirándulásunkkal kapcsolatban az egyik megállásunkról beszéltem.

Odaát vacsora, zuhanyozás, TV, majd alvás. Korán reggel keltem a tegnapihoz hasonlóan, reggelizés, az ablakon át láttam, hogy Éva néni dolgozni siet. Reggelit követően nyugtáztam, hogy székletem továbbra is rendesen van, zuhanyozás, felöltözés, és átsiettem Krisztihez. Éjjel sem volt láza, jól aludt, egyedül csak egy kis hányinger és fáradékonyság okoz panaszt, de ez elviselhető. A gyógyuláshoz sok pihenés kell.

Tekintetéből láttam, hogy most jön a meglepetés, de reggeli után korainak tartottam a süteményevést. Nem a konyhába mentünk, hanem fel a szobájába. Bekapcsolta az íróasztalán levő számítógépet, és míg ez működésbe lendült, belekezdett mondanivalójába. Amíg bent laktak a városban, jobb volt a technikai infrastruktúra, és korlátlan lehetősége volt az internetezésre. Így történt, hogy tavaly amikor magának először kellett adnia a beöntést, kíváncsiságból rákeresett az interneten a szóra, és legnagyobb meglepetésére sok helyen foglalkoztak ezzel a dologgal. A legtöbb szótalálást az a szülés előtti előkészületekkel kapcsolatos, vagy más értelemben használt fogalom volt, aztán a „természetgyógyászati alkalmazás” mellett rátalált egy kamaszlány fantáziáját leginkább rabul ejtő formájára, az erotikus beöntésre.

A legérdekesebb, illetve kulturált módon bemutató lapokat elmentette annak idején a gépére, ezeket mutatná meg nekem. Zavaroamat látva elmondta, hogy eleinte le kellett győznie önmagát is, de megérte, mert némi tapasztalatszerzést követően nagyon kellemes dolog a beöntés. És mivel ennyire segítőkész voltam betegsége alatt, úgy gondolta, hogy megismertet az elméleti részével, és akár gyakorlati bemutatót is tart nekem, vagy ha kedvem lenne kipróbálni, akkor átsegít a kezdeti nehézségeken.

Először a legfontosabb elméleti dolgokkal kezdtük, a végbél helyzetével az emberi testben, hogyan viszonyul a környező szervekhez, illetve a legfontosabb higiéniai tudnivalókat tekintettük át. Nagyon jó ábrák mellett egy-két fénykép is volt a gáttájékról, illetve magáról a beöntésről is. Külön oldalakon volt a testhelyzetekről szóló információ, valamint a beadáshoz használható eszközök gazdag tárháza.

A következő rész az különböző fórumokon található hozzászólásokból lett összeállítva. Sok mindent írtak, ilyen jó, olyan jó, de számomra ez nem volt meggyőző. Mondjuk az a beöntés, amit

kaptam, a még elviselhető kellemetlenség kategóriába tartozik, de nem kívánom még egyszer. Ha Krisztinek nem lett volna láza és az ehhez társuló eseményláncolat, akkor valószínűleg el is felejtettem volna az egészet, de most annyira belekeveredtem a témába, hogy jódarabig nem tudom feledni.

Kriszti látva fanyalgó tartózkodásomat, kezemet fogva bevonszolt a fürdőszobába, leültetett a szennyestartó műanyag ládára, és arra kért, hogy figyeljek! Ledobálta magáról ruháit, és meztelenül ment a mosdóhoz. A fürdőszobaszekrényből kivett egy beöntő labdát, kellemes hőmérsékletű vízzel megtöltötte, majd leguggolt, fenekét és a labda csövét vékonyan bekente vazelinrel, majd óvatosan popsijába vezette a csövet. Térdei kissé remegtek az izgalomtól, majd szólt, hogy akkor most kezdi benyomni a folyadékot. Nem hamarkodta el a műveletet, egyre jobban összenyomta a ballont, majd felállva, fenekét összeszorítva óvatosan kihúzta magából csövet.

- Már készen is vagyok, és nagyon kellemeset érzek! - tájékoztatott az eseményekről. Kissé kipirult az arca, szaporábban vette a levegőt, valószínűleg szíve is gyorsabban doboghatott az izgalomtól. Egy-két percig még várakozott, közben az én zavarom is fokozódott, mi történik ezután? Még soha senki idegent nem láttam a WC-n ülni. De Kriszti nem zavartatta magát, ráült a WC-re, és kiengedte magából a folyadékot. Gondolatban már befogtam az orrom, de legnagyobb csodálkozásomra csak minimálisan éreztem az elkerülhetetlen szagokat. Mint később elmondta, nem mindegy, hogy egy jelentősen kiürült végbélbe engedjük a folyadékot, vagy pedig többnapja felhalmozódott, bomló-rothadó sártenger ürül ki. Ez utóbbit magamnál tapasztalhattam, kissé kényelmetlenül is éreztem magam akkor, és nagyon örültem, hogy senki nem volt a közvetlen közelemben. Még 2-3 alkalommal kisebb mennyiség jött ki Krisztiből, majd amikor /tapasztalatai alapján/ úgy érezte, hogy többre nem kell számítani, akkor beállt a kádba és lezuhanyozott. Azt látta, hogy nem lelkesedem nagyon a dologért, ezért nem is erőltette tovább. Miközben zuhanyozott, egy-két tapasztalati dolgot azért elmondott. Többek között elmagyarázta, hogy most azért guggoló testhelyzetben adta be magának a folyadékot, mert így a csak a bél legalsó részébe kerül, és gyorsan kiürül. Míg ha fekvő vagy előrehajló helyzetben adja be, akkor magasabbra is eljut a folyadék, és bizonytalan a kiürülése, és magával hoz nagyon híg tartalmat is.

A zuhanyozás után megtörülközött, felöltözött, majd visszatértünk szobájába. A számítógépet kikapcsolta, és visszatértünk az angol-tanuláshoz. Legközelebb már csak ebéd előtt mentünk pisilni, és Kriszti sem időzött többet, a WC-n, mint én, tehát már biztos, hogy már korábban rendesen kijött belőle a folyadék. Délután kicsit sziesztaztunk, hallgattuk a rádiót, majd még egy lecke átvételét követően visszamentem a rezidenciámra. Pihenésképpen az egyik magammal hozott új regényt olvastam, minden fejezet alatt egy-két alkalommal eszembe jutott Kriszti beöntése. Délután hazajött Eszter néni is, azután vele beszélgettem, majd vacsorázás közben rámkérdezett, hogy jól vagyok-e, nehogy én is beteg legyek, mint Kriszti. De megnyugtattam, hogy nincs semmi baj, csak sokat tanultunk ma, és kicsit még a nyelvtani szabályokon járt az eszem.

A szokásos időben visszavonultunk a saját hálószobánkba, de nekem nehezen ment az elalvás. Valószínűleg éjfél körül aludhattam el, de ezt megelőzően állandóan az járt az eszemben, amint a számítógépen láttunk – olvastunk. Azon gondolkodtam hosszú ideig, hogy mi is történt azzal a labdával, amelyikkel kaptam a beöntést? Arra emlékeztem, hogy aznap a zuhanyozás közben elmostam, illetve otthagytam a fürdőszobában, mert Eszter néni azt mondta, hogy maradjon nálam arra az esetre, ha esetleg még egyszer szükségem lenne rá. Mivel a ritmusom rendeződött, ezért nem volt rá szükségem, de hová is tettem ezután?... Ja, igen, a második reggelizést követően, mikor már Eszter néni elment dolgozni, akkor visszacsomagoltam a dobozába, és a ruhásszekrényembe tettem...

A következő gondolatom az volt, hogy nahát, milyen gyorsan megvirradt, de már Eszter néni hallottam, ahogy készíti a reggelit. Gyorsan rávettem a hálóingemre a szabadidőruhámat, és így siettem az étkezőbe. Eszter néni kicsit aggódott, hogy tényleg nincs semmi bajom vagy összevesztem a Krisztivel, de megnyugtattam, minden a legnagyobb rendben van. Megnézte a homlokomat, érezte, hogy nincs lázam, így megnyugodva ment el dolgozni.

Szokásos reggeli teendők, kakilás, zuhanyozás, fogmosás... de nem öltöztem fel. Beszaladtam a szobámba, turkálni kezdtem a ruhásszekrényben, és kivettem a beöntőlabdát, majd ezzel vonultam

vissza a fürdőszobába. Míg a kellemes hőmérsékletű vízzel töltöttem meg a ballont, visszaemlékeztem a tegnapi elhangzottakra. A biztonság kedvéért úgy döntöttem, hogy a kád szélére ülök rá, a fenekemet befelé fordítva, és így próbálom ki, hogy tényleg olyan kellemes-e a beöntés, mint ahogy Kriszti elmondta, illetve az interneten leírták. Kissé remegett a kezem az izgalomtól, próbáltam ellazulni, mikor a vazelinnel bekent csövet elkezdtem a popsimba vezetni. Kellemesen csúszós volt a vazelin, illetve kellemes érzést okozott, ahogy lassan egyre mélyebbre nyomtam be a csövet. Arra nagyon figyeltem, hogyha úgy éreztem, hogy akad a cső, akkor kissé óvatosan mozgatva próbáltam utat keresni az előrenyomuláshoz. Úgy éreztem, hogy már elég mélyen bent vagyok, egyelőre ennél jobban nem mertem továbbvezetni a csövet. Kellemes érzést okozott a cső finom mozgatása, illetve izgalmamot fokozta, hogy most nem idegen nyomja belém a vizet, hanem magamnak adagolhatom tetszés szerint, mennyiségileg és gyorsaság szempontjából is.

Lehet, hogy tényleg igaza van Krisztinek, és kellemes dolog lesz ez?

Óvatosan megnyomtam a labdát, éreztem, ahogy a víz hozzáért a bélfalhoz, de nem volt semmi kellemetlen, illetve enyhe kakilási ingerem volt csak, annak ellenére, hogy reggel már túlestem ezen a dolgon. Szép lassan elkezdtem összenyomni a ballont, a hasam bal oldalán kellemes mozgást éreztem. Eddig semmi rossz nem történt. Mikor a teljes vízmennyiséget magamba nyomtam, akkor óvatosan kitereltem a csövet a popsimból; megnyugodtam, hogy nem kibírhatatlan az inger, így odaléptem a WC-hez és ráültem. Próbaként vártam egy percet, majd kiengedtem magamból a vizet. Kellemes megkönnyebbülést éreztem, majd a maradványokat látva lehúztam ezeket. Pár percig ott ültem, jött még némi folyadék, de nem vészes mennyiségben. Majd amikor úgy éreztem, hogy nem jön több, akkor lezuhanyoztam. Hát túl vagyok az első magamnak adott beöntésen. Vegyes érzelmek keringtek bennem: volt egy kis büntudatom, hogy illetlen dolgot csináltam, de bennem volt az ismeretlen felfedezésének izgalma is. Így elsőre nem merném állítani, hogy eget rengető élmény volt ez, de Kriszti is azt mondta, ahogy rutinosabbá vált a dologban, úgy lett egyre kellemesebb. Elmostam a csövet, a labdából a lehető legjobban kiürítettem a vizet, majd elcsomagoltam immár kincset érő eszközeimet. Még egyszer gondosan körülnéztem a fürdőszobában, nem maradt-e valami árulkodó jel, de ügyes voltam, nem észleltem semmit.

Felöltöztem, majd átmentem Krisztihez.

- Már azt hittem, hogy megsértődtél a tegnapiak miatt! - fogadott az ajtóban Kriszta.
- Nem volt semmi gond a tegnapi eseményekkel. Csak nehezen szundítottam el, és reggel kissé elaludtam. - ezért volt a késlekedés.

Kicsit töprengtem, hogy elmondjam-e a reggeli beöntésemet, de még nem mertem. Pedig el kellene mondanom, mert lehet, hogy többé nem lesz alkalmam, hogy jobban megismerkedjek eme élményforrással.

Visszazökkentünk a szokásos tanulási ritmusunkba. Valamiért egy vietnámi háborúval kapcsolatos filmet néztünk meg (Született július 4.-én), melyben Tom Cruise volt a főszereplő; Krisztának nagyon tetszik Tommy, több filmjét látta már. Volt egy jelenet a filmben, ahol a gerincsérült, lebénult katonáknak „futószalagon” adták a beöntéseket, nagyon ordítottak is szerencsétlenek. Erre jegyezte meg Kriszti, hogy mennyire nem mindegy, hogy ki, kinek, és hogyan adja a beöntést. A filmben a negatív példát mutatták be, ez az, amit az emberek többsége tud a beöntésről, és ezért vannak ellene, ezért van a köztudatban a negatív előítélet, meg egy ilyen eset végeredménye is igen orrfacsaró. /Mint azt a legelső napon én is tapasztaltam/.

Kriszti rámkérdezett, hogy - nem gondoltad meg magad? Nem szeretnéd kipróbálni, milyen egy jó beöntés?

Úgy gondoltam, lehet, hogy ez lesz az utolsó lehetőségem arra, hogy egy tapasztalt embertől tanulhassak a beöntésről, és eldönthessem, hogy van-e annyira kellemes, hogy a későbbiekben foglalkozzak ezzel, vagy pedig felejtsem el, és törődjek inkább az érettségivel és a felvétellel.

Pár pillanat töprengés után beleegyezésemet adtam, de megkérdeztem, hogy részleteiben hogyan legyen?

- Megvan még a beöntőlabda? - kérdezte Kriszta.
- Igen, azt hiszem, bár nem emlékszem arra, hogy hová is tettem, de meg kell lennie valahol.
- Mikor kakiltál utoljára?

Szerencsére nem vágtam rá, hogy ma reggel, hanem azt válaszoltam, hogy tegnap este.

- Mert akkor azt javasolnám, hogy előtte egy glicerín kúpot tegyél be magadnak, ha van már lent

valami, akkor az kihozza, hogy ne legyen kényelmetlen a beöntés.

- De én még soha nem nyomtam be magamnak kúpot. - próbáltam kitérni.
- De nekem nagyon ügyesen helyezted be; mindegy, majd segíték neked!

Nem volt visszaút. Míg tanácstalanul álldogáltam a szobában, Kriszta leszaladt, és hűtőből felhozott két glicerín kúpot. Csodálkozva néztem rá, hogy nem elég egy? - de a másikat saját magának szánta. Levette rövidnadrágját és a bugyiját, így én is hasonlóképpen cselekedtem. Leültünk az ágyra, megnéztem, hogyan veszi ki a kúpot a csomagolásából, majd én is kibontottam a magamét. Nagyon csúszott, majdnem kiejtettem a kezemből, de szerencsére jók a reflexeim, és elkaptam, mielőtt még a földre esett volna. Abban maradtunk, hogy egymásnak nyomjuk be a kúpot; én már úgy is adtam tegnap Krisztinek, egy a mai ismétlést követően ő is viszonozza. Ahhoz képest, hogy én a tegnap tanultak alapján nyomtam be a kúpot Krisztinek, ő viszont szinte csigalassúsággal vezette be a popsimba a másik kúpot. Amikor benyomta, éreztem a kellemetlen csípést, de vékony mutatóujjával továbbnyomta, úgy tűnt, hogy maximális magasságig vezette fel ujjával a kúpot. Ez mindenesetre nem volt annyira kellemetlen, mint amit Éva néni adott, akkor szinte úgy éreztem, hogy szöget nyomnak belém.

Mindkettőnkben benne volt a kúp, azt kérdeztem Krisztitől, hogy meddig várakozunk, és ki megy elsőnek a WC-re. Előzékenyen azt válaszolta, hogy majd én mehetek, de előbb hozzam át a beöntőlabdám. Kicsit megijedtem, mert azért most is erős ingerem van, és emlékszem, hogy megérkezésemkor kapott kúpot is alig bírtam visszatartani, most ráadásul kétszer olyan hosszú utat kell megtennem. Legsívesebben futottam volna hazáig, de nem mertem megtenni, nehogy feltűnést keltsék. Otthon elővettem a beöntőlabdám, és észrevettem, hogy a külsején is van egy-két vízcsepp, illetve a belseje szinte teljesen nedves. Ilyen sürgető helyzetben nem sok időm maradt gondolkodni, illetve száríttatni, siettem vissza Krisztihez. Utközben azt terveztem, hogy gyorsan „kiöblítem” a labdát, nehogy észrevegye Kriszti a friss használatot.

Házukba érve már rohantam az emeletre, ahol Kriszti várt. Megkért hogy teljesen vetkőzzek le, így mentünk be kettesben a fürdőszobába, ahol legnagyobb megkönnyebbülésre végre kiengedhettem magamból a kúpot és kíséretét, majd helyet cseréltünk. Míg Kriszti is hasonlóképpen tevékenykedett, aközben elmondta, hogy előkészített Normolyt port, hogy ne teljesen sómentes vizet használjunk, mert nagyobb mennyiségű sómentes beöntővíz már gondot okozhat.

Köntösbe bújva mentünk le a konyhába, ahol megmelegítettük a sózott vizet, majd visszatértünk a Kriszti szobájába. Hőmérővel ellenőriztük a víz hőfokát, és megfelelőnek tartottuk, 37 fokok volt.

Kriszti azt kérte tőlem, hogy mivel még mindig van egy kis hányingere, és kevesebbet iszik, mint szeretne, félóránként adjak neki egy 1 dL-es beöntést. Ezt a normolyt (cukrozott) sókeveréket hasmenéses embereknél használják só és folyadékpótlásra, ha tudnak inni, hogy ne kelljen infúziót adni. Bár ezt a módszert ivásra tervezték, de Kriszti úgy vélte, hogy fordítva is működik.

Elmesélte, hogy néhány évvel ezelőtt olvasott két hajótörést szenvedett családról; az első egy házaspár volt, akik csaknem négy hónapig(!) hanykolódtak mentőtutajjal az óceánon {Maurice and Marilyn Bailey: 117 nap a hullámok hátán}; a másik egy kétgyermekes család volt, ahol az anyukának ápolónői végzettsége volt. Akkor még túl fiatal volt Kriszti, és nem összpontosított erre a témára, nem jegyezte meg a részleteket, de utólag eszébe jutott, hogy az anyuka beöntés formájában adta a vizet a gyerekeknek, hogy ilyenén is felszívódik. Mellékesen 30(!) nap után volt először széklete a fiúcskának.

Kriszti ágyára tettünk egy vízzáró lepedőt, melyet azért kapott mamájától, mert egyszer éjjel olyan erősen jött meg a menstruációja, hogy reggelre tiszta vér lett az ágy kárpitja, alig tudták kisúrolni, s ha jól megnézem, akkor azon a helyen kissé világosabb és fakóbb a kárpit.

Erre a fürdőlepedőre tettünk lepedőket. Először Kriszti hasalt rá az ágyra, és útmutatásai szerint belényomtam az első deci folyadékot, majd én következtem.

A nagy párnát henger alakban összetekertük, erre borítottuk rá a fürdőlepedőt, és ez került a medencecsontom alá, így megemelve a fenekemet. Térdeimet széthúztam, és Kriszti bevazelinozta végbélnyílásomat, kissé csiklandós érzést okozva. Majd a teletöltött ballon óvatosan bevezette a popsimba, ügyelve arra, nehogy megsértse a bélfalat. Lassan kezdte benyomni a vizet, most is szinte csigalassúsággal végezte a műveletet. Kellemes melegség csorgott bennem. Rövidesen kifogyott a víz, de Kriszti arra kért, hogy maradjak még így, két alkalommal megismétli a műveletet.

Aggodalmasan kérdeztem, hogy nem történik-e baj, de megnyugtatóan. Egyébként is bármi baleset történik, akkor legfeljebb azt mondja, hogy a hányás mellé hirtelen hasmenés is társult. Hasonló módon megkaptam a másik két adagot is, vegyes érzéseim voltak. Egyrészt erős kakilási inger, de volt mellette egy furcsa, tulajdonképpen kellemes inger. Óvatosan kellett mozognom, sikeresen beértem a WC-hez, ott engedtem ki magamból a sós folyadékot. Kicsit csípte a popsimat, ezért utána hosszasan mosakodhattam, de Kriszti megismételte, hogy ilyen mennyiségnél óvatosságból nem adott sómentes folyadékot.

Mikor visszamentem a szobába, akkor Kriszti helyezkedett el. Megkért, hogy minden egyes beadás előtt picit vazelinozzam meg a nyílást. Ahogy lehasalt, kezeit a medencéje alá tette, és nagyokat sóhajtozott, míg átnyomtam testébe a folyadékot. 11 óráig vagy hat alkalommal történt „folyadékpótlás”, utána már elpakoltunk, ha Eszter néni előbb hazajönne.

Közben sokat beszélgettünk, és őszintén elmondtam Krisztinek azt a furcsán kellemes érzést. Elmagyarázta, hogy valószínűleg amiatt van, hogy a végbél egy szakaszon összefekszik a hüvelyfallal, és annak közelében lehet a „G-pont”, melyet oly fontosnak tartanak a női orgazmus szempontjából.

Kriszti megkérdezte, hogy volt-e már orgazmusom?

Naívan válaszoltam neki, hogy nem volt, egyébként is korábbi beszélgetéseinkből tudhatja, hogy még szűz vagyok.

– Attól még lehet csikló-orgazmusod! – mosolyodott el Kriszti, melyből rájöttem, hogy önkielégítésre gondol.

De én még ezt sem tettem – gondoltam magamban.

Kriszti tovább magyarázott, hogy valószínűleg emiatt szerethetik a nők az anális szexet, ilyenkor indirekt módon történhet a G-pont ingerlése. Természetesen ezt kulturált párok odafigyeléssel végzik, nehogy megsérüljön a záróizom, illetve ilyenkor fokozatosan, óvatosan kell tágitani.

Kicsit büntudatom volt, hogy tudatlanságom miatt análiszex-szerű élményben volt részem, mert már korábban úgy határoztam, hogy ez tabu lesz az életemben.

Ezután többször nem kerültek szóba ezek a dolgok, és Kriszti is volt annyira diszkrét, hogy nem tért vissza a témára.

Már lassan egy hónapja vagyok itt, jól haladtunk az angoltanulással. Holnapután Kriszti két hétre ifjúsági táborba megy a Balaton mellé, szerencsére (szerencsétlenségre?) Eszter néni lesz az egyik felügyelő tanár a táborban. Ma az utolsó dolgokat vettük meg, Kriszti nem szokott semmit sem az utolsó napra hagyni, délutánra már mindent bepakolt a sporttáskájába. Úgy beszélünk meg, hogy holnap este „búcsúvacsorát tartunk”. Eszter néni megbeszélte anyuval és Éva nénivel, hogy erre a két hétre ne utazzak vissza Sopronba, hanem addig Éva néninél lennének, így legalább napközben is szem előtt lesz mindkét ház, és Éva néninél aludnék. Annak ellenére, hogy holnap is együtt vacsorázunk, sokat beszélgettünk, nevetgáltunk, már csaknem éjfél volt, mire hazaértünk. Eszter néninek is kissé lelkiismeretfurdalása volt, mert Éva néni reggel munkába megy, míg ő itthon marad.

Későn ébredtem fel, -szerintem Eszter néni is, de előbb, mint én-, majdnem hogy az ebéddel kezdtem, majd Krisztihez átmentem, és korábbi kirándulások – táborozások kalandjainkról beszélgettünk. Délután közösen állítottuk össze a vacsorát, szépen megterítettünk, majd jó hangulatban fogyasztottuk el. Ezt követően még hosszasan beszélgettünk, bár megfogadtuk, hogy ma időben térünk nyugovóra.

Beszélgetés közben Éva néni még az utolsó anyai jótanácsokkal látta el Krisztit -engem is sok instrukcióval ellátva látott el a mamám indulás előtt-, valahogy rákérdezett, hogy ugye rendben van székleted, nem kellene kúpot vagy akár beöntőlabdát magával vinni? Kriszti méltatlankodva utasította vissza, hogy ő már nagylány, „ne avatkozzon bÉlügyeibe”. Kicsit csodálkoztam Krisztin, de nem szóltam hozzá a vitatkozáshoz. De Éva néni annyira elkezdett aggodalmaskodni, hogy mi lesz, ha szorult helyzetbe kerül? Megkérdezte Eszter nénit, hogy szükség esetén adna-e kúpot vagy beöntést Krisztinek, de Eszter néni teljesen tanácstalan volt. Pedagógusi pályája során elvértve hallott szorulásos problémáról, az sem az általa felügyelt nebulók közül került ki, így teljesen tapasztalatlan volt. Éva néni felvetette, hogy Eszter néni adjon egy próbabeöntést Krisztinek, aki méltatlankodva-duzzogva elindult szobája felé, „jó, hogy nem a falu közepén adjátok mindenki

szeme láttára...”

Patthelyzet volt, de mentőötletem támadt: mivel ma a késői felébredés következtében reggel nem kakiltam, és most a kiadós vacsorát követően amúgy is szerettem volna már kakilni, azt találtam ki, hogy azt mondom, hogy már harmadik napja nincs székletem, esetleg megpróbálkozhatunk ismét egy beöntéssel.

Korholást kaptam amiatt, hogy lassan már érettségizett nagylány leszek, miért nem szóltam előbb. De mentegetőztem, hogy egyrészt kellemetlen volt a beöntés, másrészt abban reménykedtem, hogy sikerül. A két felnőtt csóválta a fejét, hogy ezek a mai fiatalok...

Eszter néni elkísért, hogy hozzam át a saját beöntő labdám, már sötétedett, azért jobb a békesség, ne mászkáljak egyedül az utcán, még ha csak a szomszédba kell átmennem. Magamhoz vettem még a fürdőköpenyemet, papucsomat, törülközőt és tusfürdőt is, ne hozzam kellemetlen helyzetbe Éva nénit.

Visszatérve immár hármásban bevonultunk a földszinti fürdőszobába, és teljesen meztelenre vetkőzve vártam a továbbiakat. Éva néni hosszasan magyarázta Eszternek a tudnivalókat, és szerencsére biológia tanári ismereteiből kifolyólag volt fogalma a végbél anatómiai helyzetéről, és könnyen megértette a technikai tanácsokat. Megnyitották a vízcsapot, beállították a megfelelő hőmérsékletet, majd rajtam volt a sor, és négykézlábra ereszkedtem. Eszter néni bekente a popsimat vazelin, majd óvatosan behatolt a záróizmon keresztül. Fájdalmasan nyögdécseltem, és a térszaserű ellenállást észelve kicsit megijedtem. A biztonság kedvéért kihúzták a csövet, és látták, hogy nagyon kakis lett. -Ez csak amiatt volt, hogy egyébként kakilni készültem, de ők abban a szent meggyőződésben voltak, ez a három napja feltorlódott salakanyag.-

Letörölték, majd ismét bevazelinozva óvatosan bevezették a csövet. Csak visszafogottan nyögdécseltem, nem akartam túljátszani a szerepet. Hamarosan éreztem a víz beáramlását, és közben Éva néni magyarázott Eszternek, hogy tulajdonképpen nem baj, ha a víz szétnyomja a széklettrögöt, mert több kisebb darabban könnyebben ürül ki. Szívem szerint sürgettem volna őket, hogy már menjenek ki, mert erős ingerem van, de Éva néni csak magyarázott. Szerencsére Eszter néni észrevette pillantásomból, hogy szeretnék magamra maradni, ezért diszkréten kitessékelte Éva nénit.

Az előző másodpercekben az egyébként nyitvahagyott fürdőszoba ajtón keresztül megpillantottam Krisztit, aki a lépcsőfeljáróról tekintette végig mesteri színjátékomat. Volt annyira élelmes, hogy előzőleg lekapcsolta lépcső világítását, így nem vették észre a felnőttek. Hiába mentek ki, de az ajtót nem csukták be maguk után, én pedig nem biztos, hogy képes lettem volna visszatartani a folyamatot, ezért nem csuktam be az ajtót, hanem gyorsan ráültem a WC-re, és ellazítottam magam. Nem tudom, hogy a hanghatásokból mennyi hallatszódott ki, de nekem nagyon hangosnak tűnt; mikor végeztem, akkor nekiláttam a mosakodásnak, de Éva néni közölte, hogy a biztonság kedvéért még egy allövetet kapok. Kényszeredetten ereszkedtem négykézlábra, majd megismétlődött az előbbi folyamat azzal a különbséggel, hogy már üres volt végbelem alsó része, így ellenállás nélkül sikerült Eszter néninek bevezetni a csövet, és benyomni a folyadékot. Mielőtt elkezdődött volna az előbbi ismétlés, sikerült feltűnés nélkül kipislantanom az ajtón, és láttam, hogy Kriszti ismét elfoglalta „megfigyelői” helyzetét. Beadás közben Eszter néni szabadkozott, hogy ennyi problémát okoztunk, de Éva néni nagyon megértő és segítőkész volt.

Miután kiürültem, lezuhanyoztam, majd törülközést követően felöltöztem, és összeszedve holmijaimat elköszöntünk, és Eszter nénivel hazamentünk. Kriszti nem volt ott az elköszönéskor, remélem nem sértődött meg vagy nem haragudott meg rám. Holnap együtt megyünk ki az iskolához, ahonnan a különbusz indul, akkor majd beszélek Krisztivel.

Hazafelé menet szerencsére Eszter néni nem tett szemrehányást nekem. Gyorsan ágyba bújtunk, de nem tudtam elaludni. Azon töprengtem, hogy vajon megbántottam-e Krisztit a magánakciómmal? Ha megsértődött, akkor miért? És hogyan engesztelhetném ki? Nem szeretném, ha úgy menne el, hogy tüskét hagyok benne. Kicsit pityeregtem is a párnámon, de reméltem, hogy holnap már nem lesz semmi gond. Könnyek közt aludtam el.

Reggel felébredve gyorsan megreggeliztünk, tisztálkodás, és átmentünk Éva néniékhez. Segítettem Eszter néninek a csomagok cipelésében, de ez csak arra volt jó, hogy szorongásomat kissé enyhítse. Már az utcai kerítésen keresztül észrevettem Krisztiéket, Kriszti nyugodt volt, talán vidámnak is

mondhatnám, így reméltem, hogy nem lesz harag.

Míg Éva néniék bementek a házba kávézni, kitűnő alkalom nyílt arra, hogy rákérdezzek Krisztitől a tegnapi esti eseményekre. Legnagyobb meglepetésemre megdicsért, és megköszönte a színjátékot. Bevallotta nekem, hogy ő szándékosan akaratoskodott, nehogy megsejtse mamája, hogy tulajdonképpen imádja a beöntést. Utólagosan bocsánatot kérve bevallotta nekem, hogy a lépcsőfeljáró homályában végignézte, ahogy megkaptam a beöntéseket. Mosolyogva adtam feloldozást, és érdeklődtem, hogy milyen „kívülállóként” végignézni egy beöntést; mi már adtunk egymásnak, de akkor az kölcsönös volt. Beismerte, hogy nagyon kíváncsi volt, mit tesznek az „amatőrök”?

Egyébként kitalált egy szójátékot azzal kapcsolatban, hogy azt mondta, hogy még jó hogy nem a falu közepén kapja a beöntést nagy nézőközönség előtt:

Angolul a PUBLIC ENEMA az többes számként a KÖZELLENSÉGEK-et jelenti, de ha latinként értelmezem a szavakat, akkor NYILVÁNOS BEÖNTÉS-nek is fordíthatom (enema publica). Nagyon szellemesnek találtam eszmefuttatását. Nevetésünk behallatszódkodott a hallba, mert hamarosan kijöttek Eszter néniék, hogy akkor indulhatunk. Megnyugodva ültem be az autó hátsó ülésére Kriszti mellé, hogy szent a béke köztünk, nem tettem semmi rosszat.

Az iskola előtt parkoló buszhoz megérkezve annak csomagtartójában helyeztük el a nagy poggyászokat, majd hosszasan búcsúzkodtunk egymástól. Éva néni aggódva nézte, ahogy a nagy busz elindul a Balaton felé, rajta egyetlen lányával, a szemévelágával.

Hazafelé indulva alig tettünk meg pár száz métert, amikor forgalmi dugóba keveredtünk. Nem elég, hogy egyébként is útfelbontás lassította a közeledést, egy karambol adta meg a kegyelemdöfést. Lassan araszoltunk, közben beszélgettem Éva nénivel. Egyébként visszafelé menet a jobb első ülésen foglaltam helyet, így nem kellett Éva néninek kitekeredni a beszélgetéshez.

Valahogy szóba kerültek a tegnapi esti események, és Éva néni rákérdezett, hogy a megérkezésemkori első beöntést követően hogy alakultak az események? Én pedig egy nagyot füllentve azt mondtam, hogy azért két-három naponként mindig volt székletem; természetesen minden nap rendesen volt, de provokációs szándékkal feldobtam a labdát, kíváncsi voltam, hogy miért kérdezi, mire szeretne kilyukadni? Először is elmarasztalt, hogy nyugodtam szólhattam volna, hogy nem rendeződött teljesen a problémám, nem kellett volna heteken keresztül kínlódnom, és szerencse, hogy nagyobb baj nem történt velem, nem kellett emiatt kórházba vinni.

Felvetette, hogy esetleg vennénk egy nagyobb úrtartalmú plasztik zsákot, mert lehet, hogy valami dugó maradhatott vissza bennem, és egy alaposabb öblítés végleg megoldaná a problémát, de legalábbis visszatérnék a napi székletürítéshez. Fanyalogva mondtam, hogy elég kellemetlen dolog ez a beöntés, azért sem mertem ismét szóba hozni. De Éva néni lecsacsizott, nem kell ezt szégyellni. Elhatároztuk, hogy az első kereszteződésnél visszafordulunk, és egy gyógyászati segédeszköz boltban veszünk beöntésre alkalmas ballont. Kihasználtam az alkalmat Krisztivel folytatott korábbi beszélgetésemre visszaemlékezve nagy ártatlanul megkérdeztem Éva nénit, hogy ő kapott-e már beöntést?

- Többször is. - válaszolta. Az első alkalommal Kriszti megszületésekor; második alkalommal nőgyógyászati műtétje volt, vizelet elcsepegés miatt hüvelyi plasztikát végeztek. Számára ez volt a legkínosabb alkalom, mert a műtét előtti este csupaszra borotválták szeméremszőrzetét, majd este és reggel is beöntést kapott. Behelyeztek egy vizelet elvezető katétert a húgycsővön keresztül, végül a műtőasztalon a hüvelyét fertőtlenítették oly módon, hogy jódos folyadékkal „beöntést” adtak a hüvelyébe, illetve az operáló orvos jóddal átitatott gézgombolyaggal többször áttörölte a hüvelyét. Ez utóbbi nem volt fájdalmas, mert akkor már hatott a gerincvelői érzéstelenítés, de kiszíjazott combokkal kitárulkozva a műtős meg a nőgyógyászok közt... – még rágondolni is rossz. Harmadik alkalommal pedig térd sérülés miatt operálták, akkor is gerincvelői érzéstelenítést kapott, és „műtéti előkészítésnek” pedig többek közt beöntést is. Ráadásul az első két alkalommal a kórházban nagy kannát és vastag csöveket használnak.

A szülésnél kapott beöntésnél az volt a legrosszabb, hogy már igen közel állt a baba (Kriszti) a kibújáshoz, és ott mindenféle matatus csak fokozta az amúgy is erős fájdalmat.

A térdműtét miatt kapott beöntés volt a legkevésbé kellemetlen, mert egy nagyon kedves, türelmes nővér adta, és nem a szokásos beöntőcsővel, hanem egy hosszabb katéterrel, melyet viszonylag

magasra vezetett fel, így beadáskor elkerülte a közvetlenül a végbélnyílásnál levő leginkább ingert adó zónát, valamint a katéter kis átmérőjű nyílása miatt a folyadék jóval lassabban csordogált be a szokásosnál, így kényelmesen oszlott el a vastagbélben, kisebb feszülést okozva. A hatása viszont tökéletes volt.

Némi hallgatás után visszatért a nőgyógyászati műtétjére, mert ez részben kapcsolatban volt házasságának megromlásával és a válásával kapcsolatban is. Kicsit váratlanul ért, hogy ilyen intim témáról kezdett el beszélni, de hallottam már olyanról, hogy a nők néha vadidegen embernek is kiadják belső dolgaikat. Elmesélte, hogy egyébként is tág hüvelye miatt többször mérgelődött férje, a szülést követően pedig kifejezetten tággá vált. A férje mindenáron anél szexre szeretne volna rábírní, és nem hitte el, hogy a végbélnyílást ilyen aktus előtt ki kell tágítani, különben hosszútávon sérülés, vagy záróizom elégtelenség lesz a következménye. Az egyik vita hevében Éva néni azt találta mondani, hogy nem az ő hüvelye tág, hanem a férje hímvesszője vékony – és akkora pofont kapott ezen kijelentésére, hogy a falig repült, és napokig meglátszott az arcán ennek nyoma. Az volt az utolsó csepp a pohárban, ami a válókereset beadásához vezetett.

Éva néni elmesélte, hogy a férjének is voltak merevedési zavarral járó problémái, amikor elkezdtek a szexuális életet, és hetekig tartott, amíg összejött az első hüvelyben bekövetkezett magömlés. Akkor Éva néni türelmén és segítőkészségén múlt, hogy sikeressé tette a szexuális életüket, többféle módszert próbáltak ki; és amikor változott a helyzet, és Éva néni szorult segítségre, akkor nem kapta meg ezt a viszont szívességet.

Láttam Éva néni arcán, hogy még most egy évvel e válás kimondása után is gyötrelmes számára felidézni ezeket a szomorú eseményeket. Hogy elterelje gondolatait, megkérdezte tőlem, hogy szűz vagyok-e még?; - ha nem akarok, nem kell válaszolnom. De nekem nem okozott problémát, hogy beismerjem azt, hogy még nem estem át a tűzkeresztségen. Éva néni megnyugtatóan, hogy munkatársnői közt is vannak olyan csinos és aranyos lányok, akik 20-23 évesen veszítették el szüzességüket. Annak ellenére, hogy középiskolában nagy a nyomás, meg sok lány kérkedik azzal, hogy túlesett már a nagy dolgon, de ő azt tanácsolta Krisztinek, hogy azzal a fiúval feküdjön le, aki igazán szereti, és tartós kapcsolatra vágyik vele. Egy szicíliai népdalból idézett egy -fiúnak szóló- gondolatot, hogy „ne légy olyan, mint a tenger hulláma, hogy csak jössz, és máris mész!”

Végre elértünk egy mellékcúcháoz, és a kertek alatt visszajutottunk a város belső részéhez, majd megálltunk egy gyógyászati segédeszköz bolt közelében. Én az autóban vártam Éva nénire, aki hamarosan visszatért. Beülve az autóba elmondta, hogy a ballonon kívül sikerült szilikonos katétert is vennie; ezt ugyan vizelet elvezetésre használják rendeltetésszerűen, de beöntésre is alkalmas, így áthidalható a legingerlékenyebb végbél szakasz.

Ennek nem örültem nagyon, mert a Kriszti által adott dupla beöntésnél pont azt mutatta meg nekem, hogy mekkora érzés különbség van akkor, ha éppen csak bevezeti a csövet a végbélbe, vagy pedig a legmagasabbra vezeti fel. Hasonlóképpen elmagyarázta, hogy a zuhanyozó cső -bár legtöbbször tiltják használatát- pont kellemesen masszírozza ezt a területet. Mindegy, most akkor ilyen beöntés lesz soron.

Már dél volt mire hazaérkeztünk, Éva néninek segítettem az ebéd főzésnél, és megbeszéltük, hogy most a tegnapihoz hasonlóan áthozom az egyéb holmijaimat, ebéd után pihenünk, és délután kapom a beöntést. Alig vártam, hogy véget érjen a szieszta, és Éva néni nekilátott az előkészületeknek. Azt tanácsolták neki a gyógyászati segédeszköz boltban, hogy ne csapvizet, hanem testhőmérsékletre melegített ásványvizet használjon. Szorgalmasan bólogattam, nem világosítottam fel arról, hogy Krisztivel Normolyt-os folyadékot használtunk.

A fürdőszobában leterített egy polifoam napozószőnyeget, rátett egy felfújható strandpárnát, majd ezekre kerültek a frottír fürdőlepedők.

Kissé megdöbbenem, amikor megláttam a kerekded ballont, és gyanakodva kérdeztem tőle, hogy tulajdonképpen mennyi ásványvizet töltött bele? Egy litert – válaszolta, míg én azon aggódtam, hogy talán kissé sok lesz ez, azzal fokozta tovább kétségbeesésem, hogy holnap többet ad. Megkért, hogy négykézláb helyzetben szélesen tárjam szét térdeimet, bekente a végbélnyílásomat vazelinrel, majd elkezdte felvezetni a szilikonos katétert. Kellemes csiklandozást éreztem néha a bélfalnál, amikor a katéter vége hozzáért, legutoljára majdnem a csípőlapátom tetejénél éreztem. Mondta, hogy szinte teljes hosszában bennem van a katéter, és most feloldja az elzáró szorítót.

Magamnak kerestem a bajt! - gondoltam, miközben éreztem a belém áramló vizet. De Éva néni valahogy elégedetlen lehetett a befolyatással, mert kissé mozgatta a csövet, hogy jobban menjen a víz. A mozgatás nem volt fájdalmas ugyan, de rendkívüli módon felfokozta kakilási ingeremet. Nagyon reméltem, hogy nem ebben a helyzetben lövellek ki, mint ahogy Kriszti egyik letöltött videóján láttam, ahol távol-keleti tornászlányok „versenyeztek” azzal, hogy kinek megy messzebbre a beöntővize.

Szerintem nem Éva néni húzta ki belőlem a csövet, hanem én csusszantam le a csőről, és azonnal a kagylónál termettem, és nem tartottam vissza semmit sem. Mint amikor sokat pisilek, olyan intenzíven áramlott ki belőlem a folyadék, de ilyen hosszú ideig még sohasem pisilek, mint ameddig jött belőlem a beöntővíz. Mivel Éva néninek nem volt ideje kimenni, ezért végig mellettem maradt.

- Most valószínűleg belül is tisztább lettél! - nyugtázta elégedetten az eredményt.

Mikor már úgy éreztem, hogy nagyjából kiürültem, nekiálltam zuhanyozni. Mondta Éva néni, hogy a kinti rekkenő hőség miatt ő is lezuhanyozik. Nem fejeztem be teljesen a zuhanyozást, mert ismét ürítési ingerem volt, addig Éva néni állt be a zuhany alá. Szerintem még most is jó alakja van – állapítottam meg magamban, valószínűleg Kriszti is sokáig megőrzi vonalait.

Másnap délután ismételten beöntést kaptam:

A tegnapi csőmozgatás okozta gyötrelmeket elkerülendő azt kértem Éva nénitől, hogy hátonfekve adja a beöntést, mert „kényelmetlen volt a tegnapi testhelyzet.”

Én pedig felhúzott térdekkel úgy feküdtem hanyatt, hogy a párna a derekam alá került. Éva néni behozott egy támlás széket és egy fogast, így helyezte el az ásványvízzel megtöltött ballont, továbbá magának egy kis török bazárból származó bőr ülőkét, és mellém helyezkedett. Azt mondta, hogy ma nem magasra vezeti fel a csövet, hanem éppen csak a záróizmon lesz túl a nyílás. Csőbőrből vödörbe kerültem, mert az áramló víz közvetlenül ingerli majd a kakilási reflexet kiváltó területet. Mivel a székre függesztett átlátszó ballon a lábrészemnél volt, jól láthattam, ahogy lassan elkezd csökkenni a folyadékmennyisége. Éva néni szeretetteljesen megfogta a jobb kezem, míg baljával arcomat simogatta. Egy-egy bugyborékolást hallottunk, majd hamarosan teltség érzetem volt. Aprókat kezdtem lihegni, hogy csökkentssem a feszítő érzést, illetve ösztönösen megszorítottam Éva néni kezét. Ekkor elnyomta a csövet, mondta, hogy lazítsak, addig szünetelteti a beáramlást.

Próbálkoztam visszakozni, hogy szerintem ez a már bőven elég lesz, de nem fogadott el semmiféle ellenvetést. Hamarosan folytatódott a befolyatás, és hamarosan jeleztem Éva néninek, hogy elegendőnek érzem. Még egy perc türelmet kért azzal, hogy a növekvő bélbeli ellennyomás miatt jelentősen lelassult a beáramlás. De látván, hogy szinte teljesen leállt a beáramlás, kezébe vette a ballont, és egyre magasabbra emelte. Ezzel együtt a vízoszlop nyomása és beáramlási sebessége is növekedett, én pedig a tegnapi naphoz hasonlóan próbáltam visszatartani az áradatot.

Szerencsére megelégedett azzal, hogy a ballontól kiürült az ásványvíz, nem kívánta, hogy az összekötőcső is kiürüljön. Óvatosan kihúzta belőlem a csövet, majd segített felállni és a kagylóhoz menni. Mondta volna, hogy tartsam még bent a folyadékot, de olyan parancsoló volt az inger, hogy nem vártam meg, míg befejezi mondandóját, ellazítottam magam.

A tegnapiakból okulva mondtam, hogy vagy bő negyedórát kell itt maradnom, addig nyugodtan olvashat a nappaliban; hirtelen nem jutott más az eszembe, hogy udvariassen kiküldjem, míg kiürül belőlem a mosófolyadék. Tegnap is zavarban voltam, mert szívem szerint megvártam volna, míg kimegy, de hát nem bírtam visszatartani. Az is feszélyez, hogy bár alig látni valamit, de a hangok alapján elkülöníthető, hogy mikor jön folyadék-, gáz- vagy szilárdabb tartalom.

A hallban megszólalt a telefon, így Éva néni kisietett. Mondjuk nem csukta be maga mögött az ajtót - végül is ő van itthon -, így amikor nem keltettem zajt, hallottam a beszélgetés egy részét, így kiderült, hogy Kriszti telefonált a táborból. Éva néni kedélyesen csevegett hosszú percekig keresztül, így én is megnyugodtam, hogy nincs semmi baj, biztos csak megnyugtatóképpen telefonált haza Kriszti.

Már a zuhany alatt mostam a fenekemet, amikor visszajött Éva néni, és Kriszti tábori élményiról csacsogott nekem. Mondjuk örültem volna, ha megvárná, míg befejezem a tisztálkodást; annak

ellenére, hogy a múlt héten négyesben voltunk a falu termál strandján, és a körülmények miatt egymás előtt vetkőztünk-öltöztünk, valamint tegnap is láttam Éva nénit, amikor előttem zuhanyozott, de kényelmetlenül érzem magam. Otthon nem mutatkozunk egymás előtt meztelenül; szerintem nem vagyunk prűdek, egyszerűen csak így alakult ki a szokás nálunk.

Azt nem tudom, hogy Éva néniéknél mi a szokás, mert „intim” időpontokban nem voltam-voltunk itt, bár kétségtelen, hogy Kriszti feszélyezetlenül mutatkozott előttem amikor beteg volt. Idekerülésemtől kényszerhelyzetből fakadóan kellett intim régióimat idegenek felé szabadabbá tennem; de legalább zárt körben történt meg – ha kórházba kellett volna megoldani a problémámat, akkor sem lett volna kisebb mértékű a kiszolgáltatottságom, ráadásul fennállt volna az a veszély, hogy mindehhez szaftos megjegyzéseket is kaptam volna.

Törülközőskor többet volt a hasam előtt a frottírlapedő, mint a hátamon. A ruháimat a hallban tettem le, így oda kellett mennem felöltözni. Szerencsére Éva néni a gyümölcs turmixot készítette a konyhában, így zavartalanul öltözhettem fel.

Míg kortyoltuk a hűsítő folyadékot, Éva néni közölte, hogy a legközelebbi beöntés az holnapután lesz, ezt követően már nem lesz ilyen nagytakarítás. Azt javasolta Éva néni, hogy ha továbbra is szorulásos lennék, akkor kétnaponta a beöntőlabdával nyomjak folyadékot a popsimba. Én csak azért aggódtam, hogy ilyen nagy tisztítást követően nehogy „alapanyaghiány” miatt ne legyen székletem. Éva néniék elég sok zöldséget és gyümölcsöt fogyasztanak, ezért bőséges a rostbevitel. Egyébként Éva néni nekem szegezte a kérdést, hogy nem vagyok-e anorexiás, és ebből következően székrekedéses? Magát a szót hallottam vagy olvastam valahol, de nem tudtam, hogy mit jelent. Éva néni elmagyarázta, de az ártatlan ember őszinteségével mondtam, hogy nem hánytatom magam, pláne nem hashajtózik.

Éva néni folytatta Kriszti tábori élményeinek ecsetelését, míg én magamban arra gondoltam, hogy már csak egy nagy beöntést kell elviselnem. Ég és föld a különbség, ha magamnak adok egy mérsékelt adagot, mint ha idegen tölt tele folyadékkal. Ezért mondhatta Kriszti, hogy mennyivel kellemesebb, ha saját magának ad beöntést, illetve ha belegondolok, nagyon gyengéden adott nekem beöntést.

Két nappal később koradélután már a kertben olvasva nézelődtem ki a kerítésen, hogy mikor érkezik haza Éva néni. Kényszerűen vettem tudomásul, hogy túl kell esnem még ezen a beöntésen, de hát valószínűleg amikor majd kisbabát szülök, akkor sem marad el ez a procedura. Titkon reménykedtem, hogy hátha azt mondja majd Éva néni, hogy már nem kell. Amikor megérkezett, akkor úgy mentem át hozzá, hogy nem vittem magammal a fürdő kellékeimet, hátha ezen apró akadály képzéssel sikerül elbliccelnem a mai penzumot.

De nem volt ilyen szerencsém. Éva néni rákérdezett, hogy készen állok-e a beavatkozásra, de mondtam, hogy még nem hoztam át a tisztálkodási felszereléseimet. Éva néni átküldött a holmijaimért, addig ő a kocsiból kipakolja a frissen vásárolt élelmiszereket.

Majd amikor töltötte a ballont további kifogásokat keresve mondtam, hogy eléggé kényelmetlen volt az előző két alkalommal padlóra tett polifoam. Azt mondta, hogy mivel biztonságosan vissza tudom tartani a beöntővizet, ezért akkor ma a szobájában levő ágyra felek. Miután levetkőztem, gyorsan az ágyra hasaltam. Ez feltűnhetett Éva néninek, illetve a tegnapelőtti takargatásomra is figyelhetett, mert felajánlotta, hogyha nagyon szegénylős vagyok, akkor a kezemmel eltakarhatom a puncimat. Legszívesebben tényleg így tettem volna, de kissé erőltetett fölényességgel válaszoltam, hogy nem vagyok szemérmes. Ez nem volt teljességgel igaz, mert szívem szerint odatettem volna a kezem.

A Kriszti által korábban mutatott képek és leírásoknál az volt, hogy a „colon hydrotherapia” vagy vastagbél tükrözés alkalmával egy középen lyukas kis lepedővel takarják le az illetőt, úgy igazítva, hogy a textilen levő lyuk a végbélnyílás felett helyezkedik el. Bár szerintem nőknél a szeméremajkak hátsó része és a hüvelybemenet látszódnak egy nem pontosan igazított lepedőn.

A másfél liter (ásvány)vízzel megtöltött ballont az ágy melletti állólámpára akasztotta, így mindkét keze teljesen szabadon maradt Éva néninek. Széthúzta a fenekemet, bekent vazelinnel, majd becsúsztatta a csövet, és elindította a befolyatást. Valószínűleg nem volt tökéletes a légtelenítés, vagy a cső felsőbb szakaszára helyezhette a töltés végén az elzárót, mert jól hallhatóan levegőbugyborékolással kezdődött a beáramlás, ezt nem csak hallottam, hanem éreztem is a

végbelemnél.

- Bocsánat! - mondta Éva néni, és vigasztalóan megsimogatta fenekemet. Én pedig gyakran fordítottam hátra a fejemet, hogy mennyi ideig kell még itt hasalnom. Bár szemmel láthatóan apadt a mennyiség, és süppedt össze a műanyag zsák, de másfél liter beengedéséhez akkor is idő kell. Óvatosan mozgolódtam ahogy éreztem hasam bal oldalán a telődést, hogy minél kényelmesebb helyzetben legyek. Éva néni pedig enyhítően simogatta a derekamat a hasam bal oldala felé, és a fenekemet is. Éva néni valószínűleg a kezével nyomta be a zacskó alján maradt folyadékot, mert a végén egy kis levegő is bugyborékoltszerűen töltött végbelembe.

Most jön a legveszélyesebb rész, mert egyrészt a kihúzásnál is kifolyhat a víz, másrészt a felkeléskor való mozgásnál, ahogy fizikából tanultuk a hidrosztatikus nyomás változását. Szerencsére mindkét részen balesetmentesen jutottam túl, most viszont a WC-hez kell sietnem. Kellett nekem „kényelmeskednem”! Ahogy siettem a fürdőszoba felé, éreztem, ahogy vízzel telített vastagbelem leng a hasam bal oldalán, akár egy nagymellű nő keble futás közben.

Annyiból szerencse, hogy csak nők vannak (vagyunk) a házban, mert így a WC lehajtott ülőkével, felhajtott tetővel van állandóan, nem kell a fel/lehajtással vesződni. Otthon apu mindkettőt felhajtvagy hagyja maga után, mivel neki csak akkor kell az ülőke, hogyha kakil. Egyébként is azt mondja, hogy nekünk is fel kell hajtani, mert öblítéskor felcsapódik a víz, és színes foltokat hagy a műanyagon. Anyu viszont a másik véglet, mert ő a fedőt is lehajtja. Bár egy-két alkalommal anyu mondta apunak, hogy ő is ülve pisiljen, mert akkor nem kerül vizeletcsepp a WC oldalára vagy padlólapra. Én a köztes helyzetet foglalom el, mert akár pisilek, akár kakilok, csak az ülőkét kell használnom. Egyébként leginkább anyu tisztítja a WC-t, így az ő szava döntő.

Csak annyira siettem, hogy emellett még zárva maradjon a végbélnyílásom; ha hosszúakat lépnék, akkor megnyílhat. De így is hamar értem a fürdőszobába, és végre elkezdődött megkönnyebbülésem. Szinte hihetetlen, hogy mennyi víz fér az emberbe, a nagyja is hosszasan jön ki, és utána is szinte félpercenként-percenként jön kisebb adagokban az utánpótlás. Tulajdonképpen ez utóbbi a legkellemetlenebb része a beöntésnek, pláne ha ilyen kiadós mennyiséget töltenek be, mint amennyit én kaptam. Soha többet nem engedem, hogy idegen adjon nekem beöntést. (Elvileg Krisztinek megengedném, mert ő türelmesen adta, de hát nem lehet odavonszolni őt, ha úgy adódna, hogy objektív külső ok miatt szükségessé válna számomra a beöntés).

Éva néni jött utánam, ő a csövet mosta el a mosdókagylónál. Kissé frusztrál, hogy akkor is itt serteptetél mellett, amikor szeretné egyedül maradni (ill valószínűleg hozzám hasonlóan az emberek többsége). Bármennyire is természetes és elvben mindennapos a kakilás, de ez mégis csak személyesen intim dolog. Nem tudom, hogy a Napkirály (XIV. Lajos) miként viselte el, hogy udvaroncai társaságában kellett a „trónuson” ülni, és üríteni. Az a tény, hogy egy kis írólap is tartozott a készlethez, mutatta, hogy őnála kissé időigényesebb volt a művelet.

Mondjuk én lemondok a királynőségről, csak hagyjanak egyedül kakilni! Azt még megengedem leendő házastársamnak, hogy akkor is bejöhessen vagy maradjon, ha pisilek, de ez nem jelenti azt, hogy mindig ott lehet, illetve kakiláskor esetleg még maradjon is távol lehetőség szerint. Az vigasztal, hogy ez az utolsó alkalom – ha kell, ezután hasmenést hazudok, csak fejeződjék be Éva néni túlbuzgósága.

Visszazökkentünk a hétköznapiakra, Éva néni lelkemre kötötte, hogy akkor kétnaponként a saját kis körteballonommal adjak magamnak beöntést. Mondjuk erre igazándiból csak az első alkalommal volt szükségem (vagy talán nem is kellett volna?), mert azért maradhatott ki kakilás, mert túlságosan ki lettem tisztítva. A beöntést reggelizést követően adtam magamnak, így is szorgalmazva saját ritmusom visszaállítását. Másnap reggel spontán volt székletem, és az ezt követő reggeli kakilás után adtam magamnak egy minibeöntést, hogyha Éva néni rákérdez arra, hogy megadtam-e magamnak az allövetet, akkor ne piruljak el a hazugság miatt. Így viszont „tisztá” lelkiismerettel és tiszta végbéllel mondhatok igazat. Egy hét után már igazat adok Krisztinek, hogy ebben a formában van egy kis kellemes összetevője is a dolognak, de egyrészt nem tudom, mennyire lehet ezt túlzásba vinni, illetve ez egy speciális helyzet, hogy hosszú órákra egyedül vagyok, nem kell iskolába vagy dolgozni menni, illetve nem zavar senki. Ha már úgy is ilyen helyzetbe kerültem, pár intim dolgot is kipróbáltam azokból, melyekről Kriszti mesélt nekem. Mondjuk tényleg kellemesen bizsergető érzés, akár elől akár hátul végzem a vízsugaras masszázst.

Egyébként Éva néni mesélte egyik kolléganőjéről -amikor valahogy szóba került a tampon használata-, hogy kénytelen a behelyezés előtt a csiklóját stimulálni, hogy lazább legyen a hüvelybemenete, de néha még így is meg kell erőszakolnia magát a feltolásnál.

Eltelt a két hét, és Éva nénivel én is bementem a városba, hogy a visszaérkező nyaralócsoporthoz hazavigyük Eszter nénit és Krisztit. Éva néni nagyon izgult, többször is felhívta Krisztit mobiltelefonján, de megnyugtató választ kapott, hogy tervszerűen haladnak előre. Amikor megérkeztek, Éva néni szeméből csorogtak a könnyek a boldogságtól, hogy ismét visszatért a lánya. Én is alig vártam már hogy Krisztivel beszélhessek, de tudtam, hogy majd csak holnap lehet kérdezni őt az igazi részletekről, amikor kettesben maradunk.

Mikor hazaértünk, mindenki a saját birtokára vonult vissza, kipakolás, az utasok zuhanyozni is mentek, majd a megérkezés öröme, este Éva néniékhez mentünk vacsorázni. Bár szerintem étkezés közben nem illik szóba hozni, de Éva néni rákérdezett Eszter nénitől, hogy nem volt semmi baj Krisztivel, meg hogy rendesen kakilt-e a táborozás során. Természetesen nem volt semmi gond, de Éva néni tovább fecsegett, hogy bezzeg nekem három alkalommal is kiadós beöntést adott, ill a továbbiakban kisebb mértékben másnaponként saját magamnak adok. Szemem sarkából láttam, hogy Kriszti egykedvűen rágcsálja a salátáját, Eszter néni pedig együttérzően simogatta meg a buksimat, hogy „szegény kislány...” Annak ellenére, hogy elutazást megelőzően közösen adták nekem a beöntést, mégis indiszkrétnek tartom, hogy Éva néni kibeszéli az azt követő eseményeket. Mondjuk Krisztinek elmondtam volna, fűszerezve a saját élményeimmel, de attól tartok, nehogy Eszter néni anyuéknak is továbbmondja, aztán még a rámenős házi orvosunk beutal a kórházba egy részletes kivizsgálásra.

Másnap reggelizés közben Eszter néni félénken rákérdezett, hogy ma is adok beöntést magamnak? De mondtam, hogy egyrészt holnap lenne esedékes, de lehet, hogy magától is lesz, úgy érzem, hogy ezen alapos tisztítás után helyreállt a rendes működés. Természetesen már most is kezdem érezni a mocorgást. Arra kértem Eszter nénit, hogy a világért se említse meg anyunak a székrekedésemet, meg a beöntéseket, mert anyu hajlamos a túlzott aggodalmaskodásra, és egyébként is csak átmeneti dolog volt az osztálykirándulás miatt. De szerencsére Éva néni gondoskodásának köszönhetően már teljesen rendbejöttem.

Volt egy olyan gondolatom, hogy példának felhozom a „Keménykalap és krumpliorr” gyermekregényből az ájulós rosszullétet, illetve túlbuzgó elsősegélytanfolyamot végzett hölgy esetét, de nem mertem megkockáztatni, nehogy Eszter néni visszakérdezzen, hogy „ugye én nem szimuláltam a székrekedést?”, mint az ájulást a regényben.

Eszter néni ugyan szabadságon van még a hét hátralevő részében, de ennek ellenére már most átmegegyek Krisztihez beszélgetni. Mondanom sem kell, hogy amint átértem, szinte köszönés helyett is az volt Kriszti első kérdése, hogy milyen volt a beöntés sorozat? Emlékeztettem őt arra, amit mondott nekem, hogy nem éppen a legkellemesebb emlékeim közé tartozik. De bevallottam a saját magamnak adott minibeöntéseket, illetve a vízsugaras próbálkozásaimat is. De azt is megmondtam Krisztinek, hogy legalább egy évig még csak hallani sem szeretnék a beöntésről. Ha nem is torkig, de gyomorig tele voltam vele. Azt viszont nem mondtam el Krisztinek, hogy mennyire zavart Éva néni állandó körülöttem való lábatlankodása kibocsátás közben. Udvariatlanság is lett volna részemről, meg hát az ember a barátait megválogathatja, a rokonait nem.

Láttam Krisztin, hogy valamit nagyon szeretne közölni velem, így diplomatikusan rákérdeztem, hogy neked milyen volt a táborozás? És Kriszti elmesélte, hogy volt egy nála egy évvel fiatalabb jóképű srác, akivel sokat beszélgettek, meg együtt vettek részt a közösségi programokon, majd hét nap múlva egy romantikus teliholdas éjszakán, Balaton-parti sétálás közben megcsókolta. Hosszú percekig át erről lelkendezett.

- Mondjuk a srác a Dunántúlon lakik, így reménytelen a további folytatás, de akkor is fantasztikus élmény volt. Kicsit tolagódó is volt a srác, mert másnap már le akart fektetni, de ezt nem engedtem meg neki. Viszont a kezét azt beraktam a szoknyám alá, és a puncimat a bugyin keresztül megsimogatta – mondta Kriszti élete legnagyobb élményeit.

Én is vágyom rá, hogy nekem is ilyen romantikus legyen majd első találkozásom a NAGY Ó-val.

Délben Eszter nénihez mentünk ebédelni, kicsit rossz kedvűnek nézett ki. Sem tegnap este, sem ma

reggel nem tűnt fel nekem, de így utólag visszagondolva már tegnap is röviden válaszolt, meg rövid mondatokkal beszélt. Kérdeztem is Krisztit, hogy volt-e valami gondja Eszter néninek a táborozás során, de ő sem tudott semmit. Délután, amikor Éva néni hazajött a munkából, akkor kezdtem sejteni az okát. Éva néni kezembe nyomott egy patikás zacskót; ugyan nem néztem bele, de halvány nejlonzacskón áttűnt egy tamponos doboz, meg egy Meristines csomag. Mivel ideát véget ért a mai programom, ezért elkészöntem Krisztiéktől, és hazavittem a csomagot, melyet nyilván már nagyon várhat Eszter néni, lehet hogy most jön meg a havivérzése, és emiatt volt ilyen feszült. Hazaérkezvén átnyújtottam a csomagot, és közben kommentálta a dolgot, hogy már egy hete meg kellett volna jönnie mensesének, de csak most jött meg, és napok óta kellemetlen alhasi feszülése volt. Annyiból örült a késésnek, hogy nem a táborozás alatt történt, de ennek meg volt az ára. A Meristines dobozt kinyitotta, akkor vettem észre, hogy ez kúpban tartalmazza a hatóanyagot. A dobozt betette a hűtőbe, a kivett kúppal megindult a fürdőszoba felé. De ahogy elhaladt mellettem, rámnézett, és megkérdezte tőlem, ha már ennyit matattak a fenekem körül, viszonyossági alapon nem akarom benyomni neki a kúpot? Ha nem lettem volna időkényszerben, akkor biztosan elgondolkodnék a kérdésen, de csak automatikusan rábólintottam; utólag visszagondolva lehet, hogy nem így tettem volna. Bent a fürdőszobában lehajtotta WC fedelét, levette rövidnadrágját és a bugyiját, és széjjelhúzott lábakkal letérdelve ráhajolt a fedélre. Míg a kúpot kicsomagoltam, tekintetem rátévedt fenekére, így láttam, hogy hüvelyében tampon van, a kihúzószál a kisajkai között helyezkedett el.

Az egyszerűség kedvéért mellé térdeltem, és óvatosan átnyomtam a kúpot a záróizmon. Míg bugyiját és rövidnadrágját felvette, Eszter néni megköszönte közreműködésemet. Én pedig kihasználva az alkalmat tőle is megkérdeztem, hogy kapott-e már beöntést?

- Nem ! -hangzott a tömör válasz, - de miért kérdezed?

Váratlan volt a visszakérdezés, és hirtelen nem is tudtam mit felelni, de egy pillanattal később őszintén megmondtam, hogy Krisztitől és Éva nénitől is megkérdeztem ezt, amikor valamiért szóba került.

- És mit válaszoltak?

Röviden annyit mondtam, hogy mindketten kaptak már; Kriszti kislánykorában, Éva néni pedig a szüléskor. Kicsit lelkiismeretfurdalásom volt, hogy mentendő saját bőrömet indiszkrét voltam, de azzal vigasztaltam magam, hogy a nők többsége szüléskor úgy is kap beöntést, Krisztiről pedig csak azt a részt mondtam el, amit mamája egyébként is tudott, a továbbiakról -eskümhöz híven- nem árulkodtam.

- És neked milyen volt a beöntés? - érdeklődött Eszter néni.

Saját csapdámba estem bele – gondoltam, kellett nekem kérdezősködni. - Remélhetőleg a szülésen kívül többször nem kell részesülnöm belőle ! - kerültem ki a konkrét választ.

Ha már így belebonyolódtam a diszkrét kérdésekbe, rákérdeztem, hogy neki okoz-e gondot a tampon felhelyezése, mert Éva néni kolléganőjének például a csiklóját kell ingerelnie ahhoz, hogy becsúszta a tampont.

- Nekem nem kell ilyen manőver a behelyezéshez, de ettől függetlenül szoktam simogatni a csiklómat, mivel magányos nő vagyok – világosított fel Eszter néni.

Elvörösödtem, és mentegetőztem, hogy csak amiatt kérdeztem ezt, hogy ha már nem leszek szűz, akkor áttérjek-e a tamponra vagy maradjak a betét mellett. Azon osztálytársnőim, akik tampont használnak, nem tettek említést ilyen praktikákról, de lehet hogy csak szégyenlősség miatt.

Hogy kitérjek a további kérdezősködések elől, gyorsan folytattam, hogy én még a csiklómat sem simogattam.

- Hát ha jót akarsz magadnak, akkor előbb-utóbb el kell kezdened, hogy mire komoly fiúra találsz, már ne legyen újdonság.

Ismét elvörösödtem, mert a vízsugárral már kezdtem ismerkedni az elmúlt napokban, illetve Kriszti is utalt rá, hogy őneki már volt csikló-orgazmusa.

Eszter néni bevitt a nappaliba, és néhány tájékoztató-felvilágosító könyvet vett le a polcról, azzal, hogy majd ezeket olvassam át.

Véget ért nyaralásomnak eme szakasza. A vakáció utolsó két hetében anyuékkal Görögországba megyünk. Eszter néni búcsúvacsorát készített nekem, melyre meghívtuk Éva nénit és Krisztit is. Az

ételek is finomak voltak, a hangulatunk is jó volt. Szerencsémre senki nem hozott szóba semmi kompromittáló témát. Viszont Éva néni felajánlotta, hogy holnap a gyógyszerértárban összeállít nekem egy kis házipatika csomagot a görög útra, és mivel ott a hasmenés veszély a nagyobb, ezért orvosi szemet meg hasfogót is tesz a készletbe. -Azért a beöntő labdát is vidd magaddal! - hangzott a jótanács, melyre udvariasan bólogattam, de gyorsan és feltűnésmentesen a repülőtéri tudnivalókra tereltem a témát.

Másnap Eszter néni kivitt a buszpályaudvarra, természetesen Kriszti is elkísért. Krisztivel kettesben mentünk be a Patikába, ahol Éva néni kezembe nyomta a szatyrot, és búcsúzásképpen megölelt és megpuszilt. Őszintén megköszöntem neki a fáradozásait és segítségét.

Ahogy Krisztivel kifelé mentünk, egy -valószínűleg nagyothalló- idő néni nagy hangerővel mondta a pultnál lévő asszisztensnőnek, hogy az unokájának székrekedése van, és egy nagyobb beöntő labdát szeretne vásárolni.

Nem mertem Krisztire pillantani, csak megsziporáztam lépteimet, és szinte kivágódtam az ajtón. Kriszti is szélesebben követett, és ahogy az utcán egymásra néztünk, kitört belőlük a harsány nevetés. Az utcán közlekedők mebotránkoztak rajtunk, hogy ezek a mai fiatalok...

Egyszerűen nem tudtuk abbahagyni a nevetést, akármelyikünk kezdte el újra és újra, átragadt a másikra. Eszter néni is szinte követelte, hogy áruljuk el, min nevetünk folyamatosan, de csak legyintettünk, hogy semmi, - a Patika :-)

A buszpályaudvaron hosszasan búcsúztam el Krisztitől és Eszter nénitől, mindkettejüket átöleltem, megpusziltam. Megígértem, hogy Görögországból küldök képeslapokat, illetve jövőre az érettségi és a felvételi után ismét lejövök ide.

Hazafelé menet a hosszú úton végiggondoltam mi mindenen mentem keresztül, és tudomásul vettem, hogy egyre inkább belekerülök a NAGYBETŰS ÉLETBE, melynek vannak kevésbé kellemes és elkerülhetetlen részei, és néha tőlem független okokból is kiszolgáltatott helyzetbe kerülhetek.

A patikai komikum többször eszembe jutott, és képtelen voltam magamba fojtani a nevetést. A körülöttem levő utasok, csak néztek rám, hogy vajon min nevetek állandóan?

De értették volna egyszavas válaszomat ? - A Patika !